

РЕШЕНИЕ

№ 5167

гр. София, 31.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 26 състав, в публично заседание на 28.07.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Шишкова

при участието на секретаря Веселина Григорова и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **6963** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) вр. чл. 46а, ал. 1 и ал. 2 вр. чл. 44, ал. 6 във вр. ал. 8, изр. първо от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).

Образувано е по жалба на А. Р. Б. Ризи (Alireza Beigi Rizi), ЛНЧ [ЕГН], гражданин на И., [дата на раждане] , против Заповед УРИ № 5392ПАМ - 3250 от 09.07.2023 г., издадена от началник на 02 сектор на Отдел „Оперативен дежурен център“ (ООДЦ) при Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), с която на основание чл. 44, ал. 6, ал. 8 и ал. 10 от ЗЧРБ, е настанен принудително в Специален дом за временно настаняване на чужденци (СДВНЧ) към Дирекция „Миграция“, считано от датата на фактическото му настаняване за не повече от 6 месеца.

В жалбата са изложени аргументи за незаконосъобразност на оспорения административен акт поради допуснати съществени нарушения на административно - производствените правила, противоречие с материалния закон и явно несъответствие с целта на закона. Твърди се, че жалбоподателят е бил лишен от възможност да участва в административното производство по издаване на оспорената заповед и да представи доказателства от значение за определяне вида на обезпечителната мярка за изпълнение на наложената му ПАМ по чл. 39а, ал.1, т. 2 от ЗЧРБ. В този аспект, се сочи липса на фактическа обосновааност при определяне на най-тежката по правни последици принудителна мярка, тази по чл. 44, ал. 6 от ЗЧРБ, доколкото се твърди, че

не са конкретизирани данните, въз основа на които административният орган е направил извод за наличие на опасност от укриване с цел възпрепятстване изпълнението на принудителната административна мярка и невъзможност да бъде приложена друга по-лека мярка от предвидените в чл. 39а, ал. 5 от ЗЧРБ. В жалбата се сочи и допуснато нарушение при връчване на заповедта – формално отразяване, че действията са извършени на разбираем за жалбоподателя език, въпреки отсъствието на преводач от езиците, които е заявил, че ползва – родният си език – персийски, както и английски език. Застъпено е и становище за липса на мотиви относно срока, за който е постановено прилагането на мярката по чл. 44, ал. 6 от ЗЧРБ. С тези аргументи е обосновано искане за отмяна на оспорената заповед и незабавно освобождаване на жалбоподателя от СДВНЧ, както и за приложение на разпоредбата на чл. 242, ал. 2, т. 3 от ГПК във вр. чл. 144 от АПК във вр. чл. 5 от КЗПЧОС и допускане на предварително изпълнение на съдебното решение.

Искането се поддържа и в съдебното заседание от процесуалния представител на жалбоподателя – адв. Т. И., който излага допълнителни аргументи, позовавайки се на настъпило след издаване на обжалваната заповед релевантно обстоятелство - постановено Решение от 27 юли 2023 г. на ЕСПЧ, по заявление № 29241/2023, подадено от името на жалбоподателя, с което е разпоредено временно спиране на изпълнението на ПАМ по чл. 39а, ал. 1, т. 2 от ЗЧРБ до изтичане на двуседмичен срок след приключване на образуваното по негова жалба съдебно производство пред друг състав на АССГ, насрочено за 13 ноември 2023 г. Наличието на предпоставките по чл. 242, ал. 2, т. 3 от ГПК процесуалният представител аргументира с ангажираните в съдебното производство гласни и писмени доказателства относно психологическото състояние на доверителя му и влиянието на постановените административни и съдебни актове във висящата и към този момент процедура по повторната молба за предоставяне на международна закрила.

Искането се поддържа и лично от жалбоподателя, който моли съда да постанови освобождаването му от СДВНЧ.

Ответникът чрез процесуалните си представители – главен юрисконсулт С. и главен юрисконсулт Б. оспорва жалбата и моли съда да я отхвърли като неоснователна по подробно изложените аргументи в представените писмени бележки. Соочи, че оспореният административен акт е законосъобразно издаден, от компетентен орган, при спазване на изискванията за форма и съдържание, и правилно прилагане на материалния закон, в съответствие с целта на закона. Позовава се на данните за влязло в сила на 17.05.2023 г. решение на Върховния административен съд, с което е потвърдено решението на председателя на ДАБ за отказ да бъде предоставена международна закрила на чуждия гражданин. Счита, че законосъобразно в конкретния случай е прието, че обезпечителната мярка, която може да осигури изпълнението на наложената принудителна административна мярка по чл. 39а, ал. 1, т. 2 от ЗЧРБ е предвидената в разпоредбата на чл. 44, ал. 6, изр. първо от ЗЧРБ. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура не изрази становище по основателността на жалбата.

Административен съд – София-град, Първо отделение, 26 състав, след като обсъди събраните по делото доказателства, в контекста на становището на страните, съобразно правомощията си, прие за установено от фактическа страна:

Жалбоподателят А. Р. Б. Ризи (Alireza Beigi Rizi), ЛНЧ [ЕГН] е гражданин на

Ислямска Република И., роден е на 08.01.1978 г.

Пребивава на територията на РБългария от 27.12.2021 г.

Със Заповед рег. № 4536ОЧ – 321 от 27.12.2021 г. (л. 13), издадена от началника на ГПУ – С., на основание чл. 44, ал. 1 във вр. чл. 41, т. 1 и чл. 42з, ал. 1, т. 1 във вр. чл. 10, ал. 1, т. 22 и т. 25 и чл. 44в от ЗЧРБ и чл. 24, § 2, б. „в“ от Регламент (ЕС) 2018/1861, на жалбоподателя А. Р. Б. Ризи са наложени принудителни административни мерки – „Връщане до страна на произход – И.“ и „Забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите – членки на Европейския съюз“ за срок от 3 (три) години, считано от 27.12.2021 г. до 26.12.2024 г. Постановено е предварително изпълнение на заповедта, на основание чл. 60, ал. 1 от АПК.

В документите от административната преписка няма данни тази заповед да е била оспорена по административен и/или съдебен ред.

В периода 27.12.2021 г. – 19.01.2022 г. А. Р. Б. Ризи е бил настанен в СДВНЧ – Любимец.

На 19.01.2022 г. е подал молба за предоставяне на международна закрила, заведена с рег. № РД09ВР – 298 в ДАБ - МС.

С Решение № ВР – 2 от 31.05.2022 г. на директора на РПЦ – С., ТП на ДАБ – МС, в хода на производството по Закона за убежището и бежанците, на основание чл. 51, ал. 2 във вр. чл. 29, ал. 9 от ЗУБ, му е разрешено да се настани на избран от него адрес - [населено място], [улица].

С Решение № 16116 от 31.10.2022 г. на заместник председателя на ДАБ – МС на жалбоподателя е отказано предоставяне на международна закрила – статут на бежанец и хуманитарен статут.

Съдебното производството по оспорването на този административен акт е приключило с влязло в сила на 17.05.2023 г. Решение № 5237, постановено по адм. дело 2598/2023 г. на Четвърто отделение на Върховния административен съд, с което е отхвърлена жалбата на А. Р. Б. РИЗИ (оставено е в сила Решение № 486 от 30.01.2023 г. по адм. дело № 10412/2022 г. на АССГ).

На 09.06.2023 г. жалбоподателят е депозирал последваща молба за закрила, по която с Решение № ВР-15 от 27.06.2023 г. се е произнесъл интервюиращ орган на ДАБ – МС. Решението е оспорено пред съда и е образувано административно дело № 6763/2023 г. пред друг състав на АССГ, насрочено за разглеждане в открито съдебно заседание на 13.11.2023 г.

На 09.07.2023 г. служители на сектор „Незаконна миграция“ при Отдел „Миграция“ – СДВР са извършили проверка на адреса, на който е разрешено на жалбоподателя да пребивава в [населено място] - [улица].

Резултатите от проверката са отразени в Докладна записка УРИ № 5392р-1941 от 09.07.2023 г. (л. 14). Посочено е, че жалбоподателят е установен на адреса и при проведено интервю „на разбираем език“ му е разяснено, че е незаконно пребиваващ чужденец, поради което следва да напусне територията на РБългария и да се завърне в страната си по произход или в друга сигурна страна. В докладната е отразено, че чуждият гражданин не разполага със средства за издръжка и категорично е отказал да се върне в родината си, заявявайки, че има намерение да се установи в Германия. Докладната записка съдържа предложение до началника на Отдел „Миграция“ – СДВР да издаде заповед за принудително настаняване на чужденеца в СДВНЧ към Дирекция „Миграция“, поради невъзможност да се приложи обезпечителна мярка по чл. 44, ал. 5 от ЗЧРБ и наличие на опасност от укриване, с цел организиране

върщането, до отпадане на пречките и създаване на необходимата организация по изпълнение на наложената ПАМ.

Въз основа на тези данни, началникът на 02 сектор при Отдел „Оперативен дежурен център“ - СДВР е издал оспорената заповед УРИ № 5392 ПАМ – 3250 от 09.07.2023 г., позовавайки се на основанията по чл. 44, ал. 6, ал. 8 и ал. 10 от ЗЧРБ и чл. 10, ал. 1, т. 1 от Наредба № Из-1201 от 01.06.2010 г. за реда за временно настаняване на чужденци в специалните домове за временно настаняване на чужденци и в техните звена и за организацията на дейността им (ДВ, бр. 45/2010 г., последно изм. и доп. бр. 52/2017 г.) и е разпоредил принудително настаняване на чуждия гражданин в СДВНЧ при дирекция „Миграция“ за срок от 6 месеца от датата на фактическото настаняване.

Заповедта е връчена на жалбоподателя на 09.07.2023 г., видно от саморъчно положения в нея подпис.

В хода на съдебното производство от процесуалния представител на жалбоподателя бяха ангажирани писмени и гласни доказателства в подкрепа на твърденията за липса на материално правните основания за прилагане на мярката по чл. 44, ал. 6 от ЗЧРБ и за наличие на предпоставките по чл. 242, ал. 2, т. 3 от ГПК във вр. чл. 144 от АПК.

Според пълномощника на жалбоподателя, представеното Решение от 27.07.2023 г. по Заявление на жалбоподателя № 29241/23, постановено от дежурен състав на ЕСПЧ, с което е наложена временна мярка за неизпълнение на ПАМ по чл. 39а, ал. 1, т. 2 от ЗЧРБ в срок до две седмици след приключване на съдебното производство, насрочено за 13.11.2023 г., е ново съществено обстоятелство, което лишава от правно основание прилагането на принудителната мярка по чл. 44, ал. 6 от ЗЧРБ. Счита, че по отношение на доверителя му до приключване на висящото съдебно производство, образувано по реда на чл. 84, ал. 2 във вр. чл. 76б, ал. 1, т. 2 от ЗУБ може да се прилага всяка от предвидените в разпоредбата на чл. 44, ал. 5 от ЗЧРБ обезпечителни мерки. Застъпва становище, че влошеното психологично състояние на доверителя му обосновава предварителното изпълнение на съдебното решение, с цел предотвратяване настъпването на значителни и непоправими вреди.

Така установените релевантни за правния спор факти не се оспорват от страните и дават основание за следните правни изводи:

Жалбата е депозирана на 14.07.2023 г., в срока по чл. 46а, ал. 1 от ЗЧРБ, срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт от процесуално легитимирано лице, по смисъла на чл. 147, ал. 1 от АПК, с правен интерес от оспорването, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е ОСНОВАТЕЛНА.

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган по чл. 44, ал. 1 от ЗЧРБ с делегирани правомощия със заповедта на директора на СДВР № 513з-9426 от 06.12.2018 г. – началник на 02 сектор на Отдел „Оперативен дежурен център“ – СДВР (л. 37). Представеното заверено копие от Удостоверение рег. № 513р-75466 от 24.07.2023 г., издадено от началника на отдел „Човешки ресурси“ при СДВР (л.103), съдържа данни за изпълняващия длъжността към момента на издаване на обжалваната заповед. Спазени са процесуалните изисквания за форма и съдържание, включително и предвидените в ал. 10 на чл. 44 от ЗЧРБ – посочена е необходимостта и законното основание за принудителното настаняване на чужденеца в СДВНЧ, като е приложена и заповедта за наложената ПАМ по чл. 39а, ал. 1, т. 2 от ЗЧРБ.

Допуснатите нарушения на изискванията на чл. 34, ал. 4 от АПК при издаване на

оспорената административна заповед в конкретния казус не предпоставят отмяната ѝ, на основание чл. 146, т. 3 от АПК, казано по друг начин, не са от категорията на съществените. Представените в съдебното производство доказателства - възможност, от която се твърди да е лишен жалбоподателят преди издаване на заповедта, с изключение на данните за психологичното му състояние (а те нямат отношение към материално правните предпоставки по чл. 44, ал. 6 от ЗЧРБ), не съдържат неизвестна за административния орган информация, която има значение за правилното приложение на материалния закон. Липсата на отразяване в докладната записка, а и в заповедта, на какъв език и от кое лице са разяснени правата на жалбоподателя относно предприетите действия по изпълнение на наложената ПАМ по чл. 39а, ал. 1, т. 2 от ЗЧРБ и определената за тази цел принудителна мярка по чл. 44, ал. 6 от ЗЧРБ, не са ограничили правото му за своевременно сезиране на съда и ангажиране на доказателства в защита на законните му интереси.

Проверката за законосъобразност, която съдът дължи в настоящото производство включва и проверка за наличие на материално правните предпоставки за прилагане на ограниченията на правото на свободно придвижване на жалбоподателя, по смисъла на чл. 44, ал. 6 от ЗЧРБ, а именно кумулативното наличие на обективни данни, установяващи:

- статута му на незаконно пребиваващ чужденец с наложена принудителна административна мярка по чл. 39а, ал. 1, т. 2 или т. 3 от ЗЧРБ,
- опасност от укриване и/или възпрепятстване изпълнението на ПАМ,
- липса на възможност за прилагане на други ефективни по-леки мерки.

Не е спорен факта, че издадената на 27.12.2021 г. Заповед рег. № 4536ОЧ – 321 от началника на ГПУ – С., с която на А. Р. Б. Ризи са наложени принудителни административни мерки – „Връщане до страна на произход – И.“ и „Забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите – членки на Европейския съюз“ за срок от 3 (три) години, считано от 27.12.2021 г. до 26.12.2024 г., е влязла в сила и към момента на издаване на оспорения в настоящото производство административен акт - 09.07.2023 г. е била годно изпълнително основание, предпоставящо прилагане на обезпечителни мерки по чл. 44, ал. 5 или ал. 6 от ЗЧРБ.

Действията по привеждане в изпълнение на наложените принудителни административни мерки по чл. 39а, ал. 1, т. 2 и т. 4 от ЗЧРБ са предприети след постановяване на решението на интервюиращия орган на ДАБ – МС – на 27.06.2023 г. по последващата (втора) молба на жалбоподателя. Въпреки, че хипотезата на чл. 44, ал. 12 от ЗЧРБ предвижда изключение от общия принцип, визиран в съображение 9 на преамбюла на Директива 2008/115/ЕО, че „гражданин на трета страна, който е подал молба за убежище в държава членка не следва да бъде считан за лице, което е в незаконен престой на територията на държавата членка, до влизане в сила на отрицателно решение относно молбата или на решение, прекратяващо правото му на престой като кандидат за убежище.“, административният орган не се е позовал на нея при издаване на оспорения административен акт.

Разпоредбата на чл. 44, ал. 6 от ЗЧРБ предоставя възможност при наложена принудителна административна мярка от вида на предвидените в чл. 39а, ал. 1, т. 2 и т. 3 от същия закон и наличие на данни за възпрепятстване на изпълнението и/или на опасност от укриване, процесът по извеждане на незаконно пребиваващ чужденец от страната да се обезпечи посредством принудителното му настаняване в Специален дом за временно настаняване на чужденци докато тече организацията по извеждането.

Нормата кореспондира с правото на държавите по чл. 15, § 1 от Директива 2008/115/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 16 декември 2008 г. относно общите стандарти и процедури, приложими в държавите – членки за връщане на незаконно пребиваващи граждани на трети страни, да задържат чужди граждани в специализирани центрове когато спрямо тях е започната процедура по връщане, при съблюдаване на максималните срокове за прилагане на това ограничение на правото им на свободно придвижване в съответствие с общностното право и при липса на възможност за ефективно прилагане на други по - леки обезпечителни мерки. Целта на ограниченията е да обезпечи изпълнението на принудителното отвеждане до границата на страната и затова предпоставя възможно най - кратки срокове на прилагането им.

Легалната дефиниция на понятието „опасност от укриване“ е дадена в т. 4в на §1 от Допълнителните разпоредби на ЗЧРБ, която възпроизвежда и допълва с обективни фактически критерии нормата на т. 7 на чл. 3 от Директивата. Сред тях са: наличие на предходни нарушения на обществения ред, на предходни осъждания, независимо от реабилитацията, ненапускане на страната в рамките на предоставен срок за доброволно напускане, притежаване на подправени документи или липса на валидно издадени документи, представяне на невярна информация.

Нормативно определени са и обективните критерии, при наличието на които може да се направи обосновано предположение, че е налице „сериозна опасност от укриване на чужденец“ – т. 15 на § 1 от Допълнителните разпоредби на Закона за убежището и бежанците – когато чужденецът не може да бъде намерен на разрешения му адрес, напуснал е без разрешение определената му зона или център за настаняване, не се е явил без уважителна причина пред длъжностно лице от Държавната агенция за бежанците за изпълнение на приложена мярка по чл. 45а от ЗУБ, нарушил е забраната за влизане в граничната зона, направил е опит да напусне или е напуснал страната.

Затова от съществено значение за определяне на пропорционална на установените данни за личността на жалбоподателя обезпечителна мярка по чл. 44, ал. 5 или ал. 6 от ЗЧРБ са данните за поведението му по време на престоя му на територията на страната. В този смисъл, основателни са възраженията в жалбата за липса на обективна информация, по смисъла на чл. 15, ал. 1 б. „б“ от Директива 2008/115/ЕО, относно наличието на опасност от „укриване“ и/или „възпрепятстване“ на „подготовката на връщането“.

Твърденият факт от жалбоподателя А. Р. Б. Ризи, че притежава валидно издаден документ за самоличност от държавата си по произход, който е предаден на служители от администрацията на ДАБ – МС още при първоначалната регистрация на молбата за предоставяне на международна закрила – на 19.01.2022 г. не се оспорва от процесуалните представители на ответника. *(След приключване на съдебното заседание по делото е представена информация от ДАБ – МС, потвърждаваща този факт – л114).*

Категорично е установено и че при извършената проверка от служители на отдел „Миграция“ при СДВР жалбоподателят е установен на адреса, на който му е разрешено да пребивава с Решението на директора на РПЦ – С., ТП на ДАБ – МС от 31.05.2022 г.

В административната преписка не се съдържат данни за извършени нарушения на обществения ред и/или престъпления от жалбоподателя, както и за евентуални действия за напускане на територията на страната, включително и на адреса, на който му е разрешено да пребивава с решението на председателя на РПЦ – С. при ДАБ –

МС.

В настоящото производство се представиха декларации по чл. 72, ал. 5 от Правилника за прилагане на Закона за чужденците в РБългария от собствениците на жилището, предоставено за ползване на жалбоподателя, нотариално заверени на 26.07.2023 г. (л. 39 и л. 40), с които е потвърден ангажимента им да му предоставят подслон и издръжка за периода на пребиваването му в страната. В показанията си свид. И. ДЪРОВА (л.107 и л.108) уточни, че от началото на м. февруари 2022 г. жалбоподателят не само пребивава на този адрес, но и участва в дейностите на Културния център, който се помещава там, а до влизане в сила на решението за отказ да му бъде предоставена международна закрила през м. май 2023 г. е бил и трудово ангажиран. Представиха се и документи, удостоверяващи наличието на достатъчно средства, включително и на предвидими източници на такива, с които може да бъде обезпечено изпълнението на задължението, поето от българските граждани - да осигурят издръжка на жалбоподателя за периода на пребиваването му на територията на страната.

В противовес на така изложените обективни данни, административният орган се е позовал единствено на заявеното от жалбоподателя при проведено интервю, непосредствено преди издаване на оспорената заповед, документирано в докладната записка от 09.07.2023 г., категорично нежелание да се върне в държавата си по произход и потвърденото намерение да се установи в друга държава-членка на ЕС – Германия. Въз основа на тези твърдения, без да са изследвани възможностите за прилагане на алтернативните обезпечителни мерки, предвидени в чл. 44, ал. 5 от ЗЧРБ, декларативно е посочена липса на възможност за прилагането им като е мотивирано наличие на опасност от укриване.

Този извод не намира доказателствена подкрепа и с оглед липсата на данни непредприемането на действия за изпълнение на наложената ПАМ по чл. 39а, ал. 1, т. 2 от ЗЧРБ в периода от влизане в сила на Решението на ВАС, с което окончателно е приключено производството по молбата за международна закрила, подадена от жалбоподателя – 17.05.2023 г. до 09.06.2023 г. - завеждането на последващата (втора) молба за закрила и наличието на валиден документ за самоличност, оставен на съхранение в администрацията на ДАБ – МС, да е резултат на неправомерно поведение на жалбоподателя. Заявеното нежелание за връщане в страната на произход и потвърденото намерение за установяване в друга държава членка не са достатъчни, за да изключат приложението на предвидените в чл. 44, ал. 5 от ЗЧРБ алтернативни обезпечителни мерки, за които в настоящия казус са налични доказателства за възможното им прилагане. В този аспект, основателни са възраженията, че прилагането на принудителната мярка по чл. 44, ал. 6 от ЗЧРБ непропорционално е засегнало гарантирани от чл. 5, § 1, б. „f“ от КЗПЧОС права на жалбоподателя, поради което оспорената заповед като издадена в противоречие с материалния закон и несъответна на предвидената от закона цел следва да бъде отменена.

Представеното доказателство за настъпило релевантно обстоятелство след издаване на оспорения административен акт – копие от Решение от 27.07.2023 г. на дежурен съдия от ЕСПЧ по Заявление № 29241/23 г. на жалбоподателя А. Р. Б. Ризи, с което е постановена временна мярка за неизпълнение на наложената ПАМ по чл. 39а, ал. 1, т. 2 от ЗЧРБ преди изтичане на две седмици след края на производството, насрочено за 13.11.2023 г. (л. 98 - 101), според настоящия съдебен състав, обосновано се сочи от процесуалния представител като обективна пречка за изпълнение на ПАМ, респективно като основание, изключващо продължаващото прилагане на

принудителната обезпечителна мярка по чл. 44, ал. 6 от ЗЧРБ в рамките на този период, което предполага връщане на административната преписка заедно с представените в настоящото съдебно производство доказателства на административния орган, който да извърши преценка за необходимостта от прилагане на една или повече от предвидените в чл. 44, ал. 5 от ЗЧРБ обезпечителни мерки.

Разпоредбата на чл. 46а, ал. 5 от ЗЧРБ предвижда незабавно изпълнение на влязлото в сила решение, с което е отменена заповед за принудително настаняване по чл. 44, ал. 6 и ал. 8 от ЗЧРБ. Направеното искане от процесуалния представител на жалбоподателя за предварително изпълнение на съдебното решение, предвид наличието на предпоставките по чл. 242, ал. 2, т. 3 от ГПК, приложима съгласно чл. 144 от АПК, е основателно и следва да бъде уважено.

Ангажираните в съдебното производство писмени и гласни доказателства – Експертното мнение за психологическото състояние на жалбоподателя (л. 86 - 87), Експертното становище на екип специалисти към Фондация „Мисия Криле“ (л. 88 - 95) и показанията на свид. Д. (л. 108 - 110), съдържат данни за упражнено физическо, психическо и сексуално насилие спрямо жалбоподателя в период на задържане в място за лишаване от свобода в държавата му по произход, които се сочат като източник на *„постоянна тревожност, кошмари за травматично преживяване, паникатаки, хипервентилация“*. Според психолога, *„А. Р. е в уязвимо психическо състояние и е необходимо предоставяне на спешна психологическа помощ, за да бъде избегнат процес на ретравматизация, което може да създаде суициден риск.“*. *„Висок риск от извършване на суицидни опити, поради засиленото преобладаване на депресивна симптоматика и изразяване на такива намерения от опасността да бъде върнат в страната си по произход“* е констатиран и в становището на експертите от Фондация „Мисия Криле“. В този смисъл, за да се избегнат евентуални рискове от причиняване на значителни вреди на жалбоподателя в периода до влизане в сила на съдебното решение, съдът счита, че в конкретния казус следва да бъде приложена разпоредбата на чл. 242, ал. 2, т. 3 от ГПК във вр. чл. 144 от АПК.

Своевременно заявената претенция от процесуалните представители на ответника при този изход на спора като неоснователна не може да бъде уважена.

Мотивиран от изложеното, Административен съд – София-град, Първо отделение, 26 състав

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба на А. Р. Б. Ризи (Alireza Beigi Rizi), ЛНЧ [ЕГН], гражданин на Ислямска република И., [дата на раждане], депозирана чрез пълномощника му – адв. Т. И., Заповед УРИ № 5392ПАМ - 3250 от 09.07.2023 г., издадена от началник на 02 сектор на Отдел „Оперативен дежурен център“ при Столична дирекция на вътрешните работи.

ПОСТАНОВЯВА НЕЗАБАВНО ОСВОБОЖДАВАНЕ на А. Р. Б. Ризи (Alireza Beigi Rizi), ЛНЧ [ЕГН], гражданин на Ислямска република И., принудително настанен в СДВНЧ при Дирекция Миграция – МВР – [населено място].

ПОСТАНОВЯВА ПРЕДВАРИТЕЛНО ИЗПЪЛНЕНИЕ на съдебното решение, на основание чл. 242, ал. 2, т. 3 от ГПК във вр. чл. 144 от АПК, за което да се уведомят НЕЗАБАВНО Дирекция „Миграция“ – МВР и СДВР.

ИЗПРАЩА преписката заедно със заверени копия от представените писмени

доказателства от жалбоподателя в настоящото производство на Директора на СДВР за преценка относно необходимостта от прилагане на предвидените в чл. 44, ал. 5 от ЗЧРБ обезпечителни мерки.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението на страните за постановяването му.

СЪДИЯ: